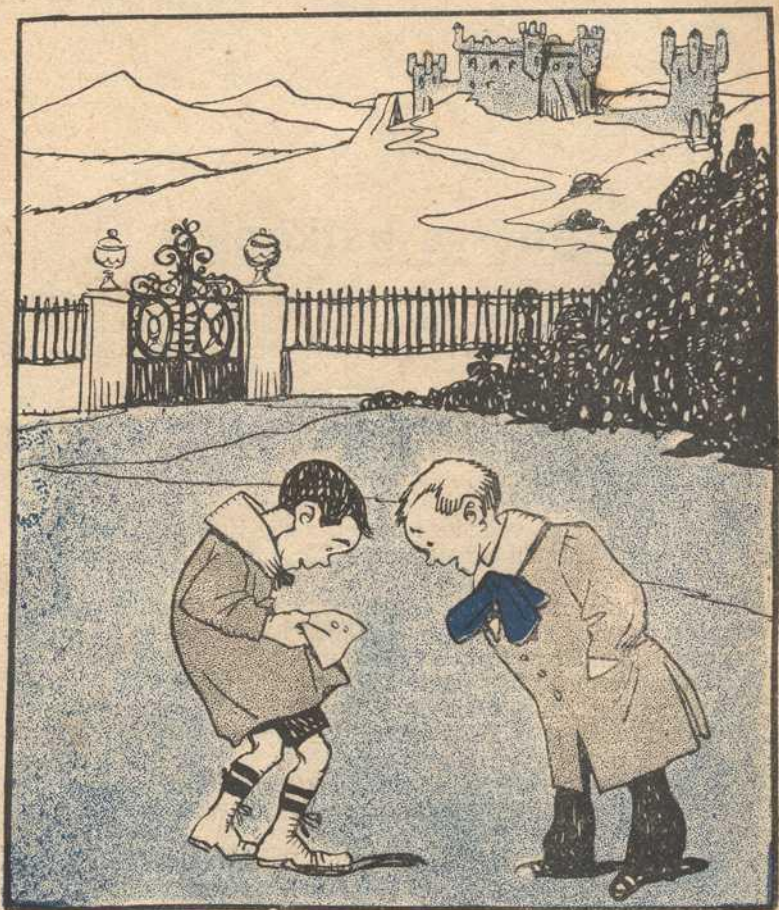

PATUFET

- Mira quin forat que m'he fet al davantal.
- Donchs, en aquell castell hi ha agafats una colla d'homes per foradar la roba.
- ¿Vols dir?
- Sí, home; però ells foradaven la roba y la gent de dintre y tot.

Sobre la guerra balcànica

Si no ve depressa una intervenció de les potencies europees que acabi la guerra de que es actualment teatre l'Orient d'Europa, es imminent la desaparició de l'imperi turch com a nacionalitat lliure y independent.

La caiguda de Turquia ha sigut tan poch airosa, que ni mereix la més lleugera de les lamentacions. Gegant poruch, ha sigut vensuda per un pigmeu com es Bulgaria. Els altres tres Estats minúsculs, Grecia, Servia y el meteix Montenegro, per lo vist, l'haurien vensut també separatament.

Però Bulgaria, cinch vegades més petita que Espanya y tres cops més petita que la Turquia europea, s'ha bastat y sobrat pera coronar l'empresa.

Bulgaria, ab un pressupost de guerra que no passà de 23 milions de pessetes, movilita un exèrcit de 380.000 homes y vens a 810.000 turchs, que gasten anyalment 38 milions y mitg.

Servia, deu vegades més petita que Espanya, consegueix ventatges positives y s'acredita de primera potencia militar, ab un pressupost de 21 milions, gastats per 35.000 homes en temps de pau y per 175.000 en peu de guerra.

Montenegro, cinquanta-cinch vegades més petit que Espanya, ens sorprèn conquistant territoris no més que ab 60.000 homes, sostinguts ab 220.000 pessetes.

Y Grecia, set vegades més petita que Espanya, aixampla avuy les seves fronteres, gastant a l'any 19 milions en un exèrcit de 115.000 homes.

Cal advertir que nosaltres, en Guerra, gastem anyalment, sense

ENTRE CÒMICHS

- Ja estich contractat. Me donen cinch duros y el sopar cada dia de funció.
- Així, donchs, digues que ja tens el sopar assegurat.
- Oh, es que no més fem funció'ls diumenges.

comptar ab els crèdits extraordinaris, uns 200 milions, o sigui més del doble que'ls estats balkànichs coaligats, malgrat lo qual, el nostre exèrcit, lo meteix en pau que en peu de guerra, es inferior en nombre al conjunt de les forces militars de les esmentades nacions.

L'èxit, donchs, dels exèrcits balkànichs en la guerra actual dèu cercarse en la bona administració de que frueixen llurs respectius païssos, no menys que en l'excelent disciplina, patriotisme y instrucció dels soldats.

Cal advertir, com observa l'estadista d'ahont extra yem els datos precedents, que les nacions balkàniques compten ab moltes y ben servides escoles d'ensenyansa pública.

¿Veritat que ab això sol n'hi ha prou pera esplicarse moltes coses?

ABECÉ

Silenciosa

Ve per l'almoina cada dissabte,
portant en brassos un infantó.
Es tan hermosa, tan jove, y capta.
¿Quí gosa a dirli: «Deu vos en dó»?

Quan s'atura ella davant ma porta,
l'infantó plora, ab dèbil plor;
ella may parla, ni l'aconhorta;
trista la cara, sense color.

Mentres immòvil ma almoina es-
[pera
s'ou la ploralla del tendre infant,
quan ella tanca sa mà de cera
cessa la queixa com per encant...

Vindrà en silenci també dissabte,
portarà en brassos un infantó.
Es tan hermosa, tan jove, y capta.
¿Gosaré a dirli: «Deu vos en dó»?

SALVADOR ALBERT

Enviat per Esteve Ròdenas Rovira.

Fets del comte de Nolhabilla**El comte fotògraf**

UN dia'l comte de Nolhabilla's va llevar del seu magnífich catre de comte, ab una cama tota adolorida que'l feya coixejar de debò. No era rès de gravetat, però de totes maneres li causava certa molestia, y com que'l comte en aquells moments se trobava ab que a la butxaca no hi duya més que'l forro, no podia anar a trobar cap metge, perque no tenia ab què pagar la visita.

Veyentse en aquet trànzit, el comte se'n anà a trobar al seu amich Lleganya, que era un estudiant de gitano, mitg curander, mitg veterinari.

En Lleganya li va mirar la cama adolorida, y li masegà de tal manera, ab l'escusa de ferli massatge, que'l pobre comte quedà més adolorit de la cura que del mal.

Com es natural, se'n queixà amargament, y en Lleganya, per tot consol, li va dir:

— A tu lo que't convé es fer molt exercici. Has de caminar molt pera acostumar la cama a estirarse, o sinó se't quedaria arronsada. —

El comte va obehir, y tant caminà que va arribar a un poble de fòra.

El comte, per tot equipatge, portava una capsa embolicada ab un mocador negre. En la capsa hi ficava pel camí alguna fruita escadussera que trobava pels horts y per les vinyes.

Aixís anava vivint el comte, tot fent camí coixejant, però content

de la nova vida que portava, purament camperola, lluny de visites y de les etiquetes y compromisos de ciutat.

Però poch se pensava'l comte lo que li esperava en el poblet ahont va anar a caure.

Era diumenge.

Encara no va arribar a la plassa, tots els xicots varen rèbrel cridant:

— ¡Ja es aquí'l retratista! ¡Ja es aquí'l retratista! —

Ell, tot parat, anava a dir que no ho era, que era un simple turista, quan una noya se li presentà y, posantli un duro a la mà, li digué:

— Aquí té l'import dels retrats de l'altre dia, però avuy fàssimen un altre de bust, que es pera'l meu promès. —

EN EL PAÍS DELS NEGRES

- ¿Còm permeteu que'l vostre criat miri pel forat del pany?
 —No mira pas, sinó que obre la porta.

El comte no s'apurà gens y va seguir la beta.

Tot seguit compregué que'l prenen per altre, y no va despreciar la bona ocasió que se li presentava de fer alguna pesseta.

Efectivament, alguns diumenges recorria aquells poblets un fotògraf ambulant que era coix y que, per casualitat, tenia certa semblansa ab el comte de Nolhabilla, lo que explica l'equivocació que varen sofrir els xevals al vèurel arribar.

Comprenentho aixís el comte, va dir a n'aquella noya que's coloqués a distancia, y ell, agafant la capsa que duya, hi tirà'l drap negre al damunt, posantho tot assobre d'una escala de peu que va demanar, per simular que feya'l retrat.

— Quieta; no't moguis gens. ¡Ara! —

Y un darrera l'altre, comensaren a acudir clients pera ferse'l retrat. Al acabar, la noya del promès li va dir:

— Ara no trigui tant com l'altre cop. Vegi si me'l pot portar diumenge que ve. —

Y tots li varen fer igual prech.

Veyent el comte que ningú parlava de pagar, ja que es molt mògich que no's pagui'l retrat fins a l'entrega del meteix, el comte tingué una inspiració y, com si fos la cosa més natural del món, contestà:

A L'ESTRANGER

— ¡Ah, sí! ¡Com que du el manoll de les claus en un lloch tan especial!

— El que'l vulgui depressa me l'ha de pagar per endavant. —

Per l'afany de tenir el retrat el pròxim diumenge, varen ésser molts els que li varen pagar l'import per endavant.

De manera que'l comte de Nolhabilla sortí d'aquell poblet ab un bon grapat de pessetes.

El diumenge següent el comte, com es de suposar, no va acostarse pel poble. En cambi, donà la casualitat de que s'hi presentà'l fotògraf veritable, y quan el jovent va veure que no duya'ls retrats fets y que quan li reclamaven els diners feya com qui no sabia rès, el pobre va rebre una pallissa d'aquelles que no s'obliden may més, y si no arriba a oferirse a fer nous retrats pera tots sense cobrar, puig els del poble creyen que ja'ls hi havien pagat, de segur que'l deixen allí per una eternitat.

J. M. F.

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l cinquè folletó de l'interessant novela "Fugint de les terres roges". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "L'ermità Bernat", den Joseph M.ª Folch y Torres.

Gran partit de foot-ball jugat entre'l F. C. Barcelona y la R. S. de Sant Sebastià, en el-camp del primer.

Contalles

Un conegut milionari nortamericà, visitant Londres junt ab la seva familia, va anar a un gran hotel per habitacions, y al contestar-lj l'encarregat el faulós preu que n'hi comptarien, respongué:

—Com que vinch pera pochs dies, les llogo; però si pensés estarhi molt, preferiria comprar l'hotel.—

—El millor sistema de pendre oli de fetge de bacallà — diu un golafre, — es engreixar un colom ab l'oli, y després menjàrsel.—

Una mestra d'un poble de montanya diu a les sèves deixeples:

—Desitjo que, com a exercici, escriguin una conversa entre un adroguer y un cliënt.—

A l'endemà, entre les moltes que's varen presentar, hi havia la següent:

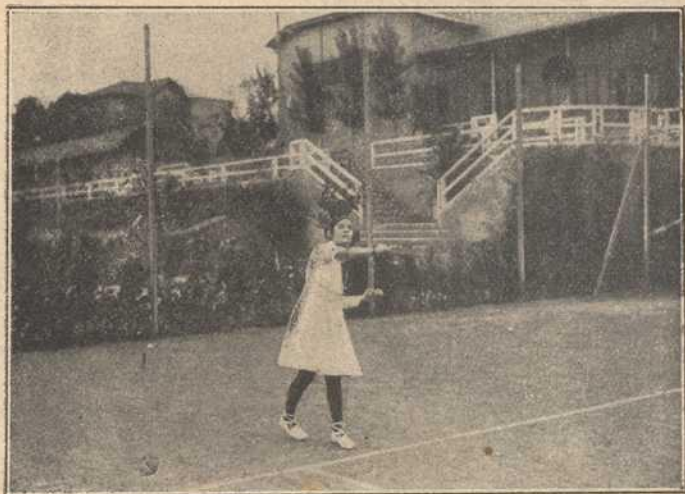
«*Client*.—Deu cèntims de pebre.

»*Adroguer*.—¿Negre o vermell?

»*Client*.—Negre, perque porto dol.»

Enviat per

J. C. MOREU

SENYORETA LOLA MARNET. — Guanyadora del campionat de lawn-tennis y de la Copa «Barcelona».

Als Josepets

«Tin... Tin... Tiñ...»

— ¿Farà'l favor?

— A la parada, senyora... —

Para'l tramvia; una senyora ja d'edat puja a la plataforma y pregunta al cobrador:

— ¿Va als Josepets?

— Jo, no, senyora: el tramvia.

— Es igual; lo meteix té. —

Després de pagar els deu cèntims, se fica a l'interior del cotxe ab intenció de seure, però'l troba ple, y, dirigintse al que li sembla més estúpit, li diu ab cortesia:

— ¿Farà l'obsequi d'enretirarse? —

El senyor a qui van dirigides aquestes paraules sembla foraster, y, mirantse a la senyora de cap a peus, li respòn:

— Es impossible, senyora. Fassi'l favor de llegir aquet lleterero, y veurà que passem de divuit.

— ¡Ni que fóssim vuitanta! — replica la senyora. — Jo pago pera seure. —

Y dient això li crida l'atenció un cistell posat sobre'l banch, entre mitg del senyor ab qui parla y un altre dels viatgers.

— Fassi'l favor de treure aquet cistell — insisteix la senyora, creyentse haver trobat el medi pera poder seure.

Alumnes de l'Ateneu Valentí que prengueren part en el festival que l'esmentada entitat celebrà en son estatge.

— No puch, senyora—contesta l'altre.

— ¡Còm no pot! Vosté no té cap dret a privar de seure a una persona pera posarhi un cistell; per lo tant, ja l'està trayent.

— Li dich que no puch, senyora — torna'l foraster.

— Per tercera vegada li repeteixo que tregui'l cistell.

— Donchs jo li repeteixo que no'm dóna la gana y no'l treuré.

— Vostè'l treurà.

— Jo no'l treuré.

— Que sí.

— Ja ho veurem. —

La senyora entera al cobrador de lo que passa, y aquet, diri-

gintse al foraster, li diu amablement:

— La senyora té rahó. Ja farà l'obsequi de treure'l cistell o...

— ¿O què?

— O'm veuré precisat a cridar un guardia.

— Però ¿còm vol vostè que tregui'l cistell, si es d'aquesta senyora que seu al meu costat? —

(A tot això la mestressa del cistell no digué res, puig era sorda.)

El cobrador no tingué més remey que donarli la rahó, y estirant el cordonet cridà:

— ¡Els Josepets! —

GERART COLL

El que s'humilia serà exalzat

(FAULA)

Certa vegada una robusta y ufanosa alzina's burlava d'una dèbil canya, dientli en to de llàstima:

—¡Que feble ets! ¿Per què no't mantens ferma y groixuda com jo, en lloch de doblegar-te al més lleu oreig? Mira com m'aguanto forta y alta fins als núvols, sense humiliarme per ningú, y resisteixo als més forts huracans.—

Poch després, una terrible tempestat se desencadenà, la qual no feu més que doblegar l'humil canya, y, en cambi, va arrencar de soca y arrel a l'orgullosa alzina.

Apreneu, estimats patufistes, aquesta lliçó, y per grans y forts que arribeu a ser, jamay us burlareu de vostre pròxim, per petit y feble que sigui.

Traduit per

RAMÓN FARRENY

Acudits de tot arreu

Al pujar un presumit al tramvia pera anar a la Plassa de Toros, el troba ple, y diu ab veu fingida, de valent, al passatger que li sembla més pacífich:

—Ja està baixant desseguida, vostè.

—Ab molt de gust; però serà

Escoles catalanes Mossèn Cinto. —Concurrents a la festa celebrada en dites escoles.

pera trèureli'ls caixals de lloch,—
diu l'interpelat ab veu amenassadora.

—Donchs... no baixi, perque
ara recòrdo que m'he deixat l'en-
trada a casa.—

—¿Es cert, Julià, que t'has fet
conspirador?

—Baixa la veu. No hi ha rès
d'això. Però com que sóch molt
cobart y tinch por de que, al reti-
rar a altes hores de la nit, surti
algú a robarme, he fet córrer
aquesta veu.

—¿Y què?

—Donchs rès. Que totes les
nits me segueixen dos agents de
la secreta.—

Entre pàgeses:

—Escolta, Pepeta: ¿es veritat
que t'han deixat de pondre les
gallines?

—Sí; per lo menys dues d'elles.

—¿Què'ls ha passat?

—Rès... no més un *tumòvil*
per sobre.—

Una portera repassa la llissó al
seu fill y li diu:

—La primera dòna fou Eva, y
el primer home, Adam.

—¿Y el segón...? — pregunta'l
xicot.

La portera, distreta:

—El segón... té onze habita-
cions, aigua y gas.—

En un hotel, al moment d'anar-
sen:

—Però vostè'm posa en el
compte deu pessetes del llit, quan
li consta que, a falta d'ell, he tin-
gut de dormir sobre'l billar.

—Per això meteix, senyor. Ja
sab vostè que'ls billars se paguen
a pesseta l'hora.—

Recullits per

RAMÓN BORRÁS SORIANO

Els dos amichs

A mon amat germà Enrich

INSEPARABLES amichs eren l'Albert y l'Enrich. Desde petits s'havien estimat, essent aquest el motiu de que sempre havien anat junts al col·legi, als passeigs, y fins al temps de les vacances, estiuejaven al meteix lloch. Els seus cors semblava que, al poderse explicar

tot lo que sentien, tornaven a la vida, trobant l'un dels consol en les paraules de l'altre.

Mes ¿durà molt temps la franca amistat que entre sos cors existia? Per desgracia, aviat s'acabà.

L'Enrich, sempre modest y alegre, continuà la seva carrera d'arquitecte, acabantla ab un *sobresaliente* tan brillantment merescut, que'ls seus bons pares, que ab els molts estalvis fets y ab la suor de son front havien lograt donar al seu fill la tan desitjada carrera, veyen coronats sos afanys, y realisats sos més daurats somnis, ab les moltes felicitacions que rebien dels professors de son fill, per l'aplicació ab que procurà correspondre a sos treballs, y veyen transcórrer els anys, coronats sos caps ab nevada diadema.

L'Enrich, després de despedirse d'ells, haventlos deixat ab lo suficient pera satisfer ses necessitats, ab greu dolor emprengué'l viatge a l'estranger, dirigintse a Alemanya.

Treballà ab tant afany en aquet lloch, que aviat logrà reunir una fortuna considerable, proporcionant la felicitat als últims anys dels seus pares.

D'Alemanya passà a Bèlgica, a Fransa, y tornà a Barcelona, essent rebut ab tanta alegria, que ab tot y el seu bon cor de fill, verament abrumat de felicitat, ni paraules tenia pera dirigir als seus amats pares.

Morts aquets, y ja casat, l'Enrich continuà l'incansable treball que tan cèlebre y anomenat el feu, arribant a ser l'arquitecte de més fama del món.

Sortia un dia ab sa amada esposa de l'iglesia, quan en un dels pobres que en el portal demanaven almoïna, reconegué, ab gran sorpresa y horror, al seu antich amich: l'Albert.

¡Quina fou la sorpresa dels dos amichs! L'un se veyà tan rich, l'altre tan miserable y greument malalt.

L'Enrich sentí en son bon cor compassió per aquell desvalgut home que havia sigut el seu estimat amich, y, llogant tot seguit un cotxe, el trasladà a sa casa, procurantli tota classe d'auxilis.

Era ja massa tart. ¡Tantes maleses havia fet! Se jugà tots sos diners, matant a sos pares dels disgustos que'ls proporcionà, y tan malalt estava l'Albert, que Deu volgué treure'l d'aquet món, del que tan malament s'havia servit.

Però Deu es immens, y volgué que en els últims moments de sa vida, l'amich dels anys de sa infantesa li procurés els auxilis necessaris, y, confortat y empenedit de ses faltes, rebé tots els Sacraments de cristià, que tant s'havia oblidat.

L'Enrich complí ab sos devers d'amich, y tornà a l'ànima morta de l'Albert la vida, si bé'l cos estava ja massa malmès pera resistir la lluita terrible de la malaltia ab que deixà d'existir.—ROSA SAGAU.

Acudits

En un miting:

L'orador, indignat, exclama:

—¿Qui és el poca-vergonya que ha bramat?—

Una veu contesta:

—Es que hi ha eco.—

La senyora diu a la criada:

—Aquí té'ls diners y vàgissen desseguida.—

La criada, després de comptar el diner, contesta:

—Està bé, però just es que dongui dues pessetes al gos.

—¿Al gos?

—Sí, perquè ell me rentava'ls plats.—

Traduits per ANTONI SERRAT

Núm. 459. — *Totes les solucions.* — Marguerida Píris, germans Marsà, Gustau Ferrer, Joseph Morea, Julia Sala Lloret, Antonieta Colomer, Emili Orfila, Carme Güell, Rosendo Camps, J. Matabosch, Mercè Martí, germans Villanueva, Benet Font, Joseph M.ª Culler, Joan Vives, Joan Llorens, Mercè Masvidal.

Dues solucions. — Germans Saba, Ernest Palé, germans Remus, Miquel Pujades, Jaume Jover, Joseph Grau, Joaquim Mestre, Francisco Lladó, Maria Rius, Antonieta Serra, Mercè Puigjané, Gaspar Nonell, J. Basté, Antò Muleras, Antò Carreté, Felip Castrallo, Joan Puny.

Una solució. — Jesús Noguera, Ramón Carnicé, Lluís Riera, Joseph M.ª Gusi, germans Laspuertas, Ramón Miralles, Lluís Gusi, Ramón Bassa, Joseph M.ª Rueda, Joan Falcó, Carles Porta, Francisco Prat, Olaguer Bonàs, C. Giménez, Joan Vives, Ricart Paradell, Montserrat Castany, germanes Marcó, Manel Mer, Maria Terrés, Alfons García, Eusebi Subías, Gertrudis Castelló, Gloria Noy, Joseph Llagostera, Josepha Estadella, Eusebi Subías, Jaume Estadella, S. Burch, Leandre Condominas, Victòria Ferré, Joan Delgado, Manel Costa, Maria Rius.

Núm. 460. — *Totes les solucions.* — Dolors Socias, Mercè Masvidal, Manel Boloix.

Tres solucions. — Antonieta Colomer, Joseph M.ª Ruera, Albert Bonet, Miquel Coll, Gaspar Nonell, Marcell Bayer, Carme Güell, Joseph Carminola.

Dues solucions. — Matilde Barrachina, Francisco Riera, Joan Pascual, Antoni Monés, Lluís Riera, Antoni Roca, Jesús Noguera, Joan Perelló, Antoni Simón, Victòria Ferré, Joan Guarro, A. Erre, C. Sebastián, Jaume Cots, Pere Bulbena, Ramón Tort, Marcell Bulbena, Marguerida Píris, Ricart Paradell, Filomena Rutllant.

Una solució. — Mercè Puigjané, Joseph Ricart, Miquel Jané, germans Martí, Maria Pelfort, Antoni Civit, Rosendo Miró, Joanet Miró, Tereseta Domènech, Feliu Badaló, Eduart Ribera, germans Saba, Maria Granda, Francisco Masia, Antò Llobet, Gayetà Giménez, Francesch Armengol, Miquel Mayol, Joan Gol, Agapit Subirachs, Frederich Carbó, Montserrat Castany, Andreu Mollada, P. Lambola, germans Soler, Maria Rius, Miquel Ferrer, germans Lapeira, Joan Llimona, Joseph M.ª Gusi.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

A quarta tres-quarta cinch
tersa-quarta-quinta-mat
hi tinch fa temps un amich,
tersa-quarta anomenat.
L'altre dia'm convidà
a un dos-sis-invertides
y una noya molt total
ens servi quart-invers-prima
y según-sis cinch gallina,
ademés del dos y el tersa.
Ens queixàrem, natural,
y les nostres rahons foren
sis-inversa-prima-doble,
quedant l'assumptu arranjat.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

LOGOGRIF NUMÈRIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Riu de Catalunya.
5 6 2 1 3 9 7 6 — Objecte útil.
9 8 2 1 8 5 8 — Verb.
4 8 5 4 6 5 — Ofici.
1 2 3 5 3 — Animal.
5 8 9 8 — Idem.
7 8 9 — Idem.
5 6 — Nota musical.
3 — Vocal.

PEPETA Y MIQUEL REMUS

ENDEVINALLA

Dos pares y dos fills
se menjaven tres cunills
y'n tocava un per home.

C.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

Al geroglífich: *Desentllàs*. — A l'endevinalla popular: *El paller*. — A la conversa: *Ivo*.
— A l'ambidextre: *Roma, amor*.

EL CALENDARI D'EN PATUFET

El Calendari
d'En Patufet

serà tan maco
y tan distret,

que tot qui sigui
bon català,
sens que un n'hi falti,
l'ha de comprar.

De moltes fílles
serà format,
ab molts de contes
y molt gravat;

noveles, versos,
xistos en gran,
y una comedia
den Massagrán.

Tot lo que esplico,
y encara més,
en varies tintes
molt ben imprès,

y ab la coberta
que encantarà,
una pesseta
sols costarà.

En Patufet

Ja's va acostant el dia

RECEPTA CONTRA'LS LLADRES

— ¡Noy, que costa d'obrir! Millor; senyal que val molt lo que hi ha dintre.

